

DIZARY HOOFDLIJN

Je leest nu: Hoofdstuk 1 van
Dizary: het levende systeem.

[CHECK SITE](#)

Boek 1 is er ook als Engelstalige
hardcover:
Dizary a hero's mark.

[CHECK SITE](#)

Op boek 1 sluit aan op:
Dizary demonen van Myradé.

[CHECK SITE](#)

Boek 2 is er ook als Engelstalige
hardcover:
Dizary demons of Myradé

[CHECK SITE](#)

DIZARY
BOEK 1
HET LEVENDE SYSTEEM

PATRICK BERKHOF

HOOFDSTUK 1

HET OFFER

“**H**ooggeëerd publiek, laat ik u voorstellen aan de jonge helden van deze dag: de vredebewaarders Ileas en Arak van het gilde Fermitas.”

De stem van de omroeper klonk als mokerslagen in graniet zo hard. Hij moest zijn stem wel versterken om boven de joelende menigte bij het feest uit te komen. Het publiek in de tempel ging erg tekeer en allemaal wilden ze een glimp opvangen van de jonge helden.

“Halimot is weer een stuk veiliger geworden nu de alom beduchte inbreker en dief Fromus Klymstreat is ingerekend.” Het gezicht van de omroeper had iets weg van dat van een droevige hond. Hij grijnsde trots en zwaaide met een uitgebreide haal naar de twee jongens naast hem. Alsof het publiek het nu pas in de gaten kreeg dat daar twee ietwat slungelige jongens stonden, reageerde enthousiast met luid geschreeuw en applaus.

Ileas was een van die voorgestelde helden en hij stond er ongemakkelijk bij. Met zijn handen op zijn rug en staarde naar de honderden ogen voor hem. Hij deed alsof hij alle vriendelijkheid waardeerde, maar hij wilde niets liever dan zo snel mogelijk dit podium weer verlaten.

Zijn vriend Arak dacht daar anders over. Hij zei: “Wat een geweldig moment. Kijk, deze mensen zijn dol op helden.”

“Echte helden,” zei Ileas.

“Je moet zorgen dat ze van je houden. Dan valt het allemaal best mee. Ik zou wel gek zijn om dit overheerlijke moment van

aandacht aan mij voorbij te laten gaan.” Arak stak zijn borst met het gildewapen van Fermitas vooruit. Hij glimlachte de menigte toe en nam het gejoel met open armen in ontvangst. Het was vooral Adrit, de serveerster, die met hem flirtte.

Ileas kreeg van haar blik alleen maar ijspegels op zijn rug. Hij fluisterde: “Mag ik je erop wijzen dat we dit misschien een beetje verkeerd hebben aangepakt?”

“Nonsens.” Vervolgens begon Arak luid en met plechtige stem tot zijn publiek te spreken. “Dank u dat u ons als helden ziet, maar bescheiden als wij zijn is dat woord voor ons teveel eer. Wat wij hebben gedaan is eenvoudigweg ons dagelijks werk als vredebewaarders.”

Dit is vooral niet het moment om op te vallen, dacht Ileas en hij zei tegen zijn vriend: “Blijf jij maar lekker staan genieten, dan neem ik ondertussen wat te drinken.”

Een toegestoken bierpijp was voor hem een perfecte aanleiding om het podium weer te verlaten. In een paar stappen was hij het korte trappetje af. Maar al te graag wilde hij zijn droge keel smeren na een hectische dag, als hij daar de kans toe kreeg.

“Proost met mij, jonge held,” zei iemand en een ander zei: “Drink met ons samen, zegen ons en verwen ons met alle verhalen van jullie missies.”

Ze zetten hem klem, zodat hij naar voren noch naar achteren kon.

“Ik wil je alleen even aanraken,” zei een vrouw giechelend.

Daarvan griezelde Ileas wel het meest: van die kleffe, naar bier en wijn ruikende handen die hem aanraakten. Vlug ontweek hij hun verlangende blikken en worstelde zich een weg naar de kale buitenmuur van de tempel. Daar lieten ze hem eindelijk met rust.

Pfff, wat een feest.

Hij voelde zijn rug klagen van het lange staan. Dit feest was alleen maar hinderlijk en er zou nog gedoe van komen als ze hier langer bleven rondhangen.

De altijd goedgemutste Arak bekommerde zich niet om de zorgen van zijn vriend en danste er op los. Ileas vond dat geen probleem, zo zat hun vriendschap in elkaar. Ze moesten elkaar soms vrij kunnen laten, ook op minder prettige momenten.

Een eindje verderop begon Arakte dansen, totaal niet op de maat van de muziek.

Het feest had iets lekker kneuterigs. Veel voorbereidingstijd was er niet geweest, omdat het nieuws dat de dief Fromus Klymstreat was ingerekend slechts drie uur jong was. Er waren nog ongedekte tafels, stoelen waren van her en der bijeenge trokken en er was een door het wijkhoofd gedoneerd biggetje, dat met gespreide pootjes boven het vuur hing te sudderen. Ook kwamen er vanuit elke richting schalen voorbij die vol lagen met het heerlijkste vlees en de heerlijkste groenten. Een trotse vrouw kwam met versgebakken broden aanzetten en iemand rolde kaas voor zich uit. Niet dat de kaas zo groot was. Er kwamen Utse gele wijnen voorbij, donkere bieren van Listaan, gezouten vis en er werd volop Klap Tok tabak geroekt.

Schuw keek Ileas rond voor hij wat van een schaal griste. *Bij de goden van de muur, dit is ongekend veel eten.*

De bediende lachte hem niet onaardig toe en duwde de hele schaal in zijn handen. “Hier held, pak aan. Jij hebt dit verdiend na wat jullie voor geweldig werk hebben gedaan voor deze wijk.”

Je moest eens weten, dacht hij. Hij keek naar het eten. *Waarom ook niet.* Hij gaf zich over aan zijn honger en hij at, hij vrut, het maakte hem niets meer uit. Grote stukken vlees werkte hij weg alsof hij zich voor de komende maanden wilde volstouwen. Vet spoot uit de kippenpoten en droop langs zijn kin omlaag.

Van zoveel eten tegelijk ging hij ongelofelijke pijn in zijn buik krijgen, dat wist hij nu al.

Zijn vriend zwierde verderop nog vrolijk rond in de armen van een paar vrouwen. Mensen van alle leeftijden dansten op de opzweepende muziek alsof ze zich in geen jaren zo hadden laten gaan. De band maakte zweverige muziek en de zanger klonk afschuwelijker dan een zwerm Striemvogels. Een zwevende menigte, arm in arm aan elkaar hangend, deinde op en neer. Ook tafels werden als podium gebruikt om op te hossen.

De muziek was wel aardig, maar kon Ileas niet echt bekoren. Dansen was sowieso niet zijn ding. Hij zou pas dansen als hij echt gelukkig was. En hij zag zich op dit moment niet tussen die plakkende lijven in het midden van de tempel rondhossen.

In het midden, waar ook de dief Fromus Klymstreat op een massief marmeren blok lag. Hij lag er tam bij en staaarde door het ronde open dak naar de sterrenhemel. Als hij minder heftig zou ademen zou je denken dat hij allang de eindsteeg gezien had. Hij was stervende en na zijn dood zou zijn lichaam aan het levende systeem worden geschonken. Dat was zoiets als teruggaan naar de oorsprong, waarna je weer werd herboren, voor zover Ileas wist en wilde weten.

En als hij gaat, zijn wij allang vertrokken, dacht hij. Heel bewust had hij afstand tot dat marmeren blok bewaard, want hij zou Fromus beslist niet onder ogen durven komen na wat er vandaag gebeurd was. Hij is ingerekend en dat is het belangrijkste voor deze wijk. Klaar om te sterven, daar valt niets meer aan te doen.

Wel had Ileas graag de geur van Fromus in zich opgenomen als een soort van trofee. Geur was zijn ding. Zijn reukvermogen had zich in zijn dertien jaar zo ontwikkeld dat hij duizenden geuren kon onthouden en herkennen. Het zat als een encyclo-

pedie in zijn hoofd. Wat hij ermee moest – hij had geen flauw idee. Maar soms kon hij de drang om iemands geur in zich op te nemen niet weerstaan. Dat gold ook voor die dief en zijn geur hoorde thuis in zijn collectie. Daarvoor hoefde Ileas alleen maar van zijn plek te komen.

Maar nu die uitgelaten menigte rond het marmeren blok hoste, zag hij daar geen kans toe.

Vandaag niet meer. Hier blijf ik staan. Hij slikte moeizaam zijn bier door.

“Ik zal morgen uitslapen en pas opstaan als de zon ondergaat en de vogels stoppen met fluiten.” Arak was naast hem komen staan met zijn bier in zijn ene hand en een stuk vlees aan een vork in zijn andere.

“Een goed bed zou fantastisch zijn,” zei Ileas. Hij veegde zijn lange blonde haren opzij en zette de bierpijp aan zijn lippen. In een paar teugen zoog hij het koude bier naar binnen; het bruiste in zijn keel. Hij sloot zijn ogen, slaakte een zucht en even voelde hij zich zo ontspannen dat hij de bierpijp bijna op de grond liet vallen.

“Laten we vooral genieten. Dat mag best eens,” zei Arak. “Hoewel het erop lijkt dat jij vergeten bent hoe dat moet. Kom op, dans, vreet, zuip.”

“Je weet dat ik zo mijn eigen manier heb.” Ileas ontweek zijn blik, want zijn vriend wist verdomd goed waarom hij hier stond.

“Jezelf terugtrekken in een hoekje?” vroeg Arak.

“Nee, kneus,” zei Ileas. “Op mijn gemakje alle indrukken op me laten inwerken. Het is druk genoeg.”

“Als er niet wordt gelachen, blijft er alleen huilen over.” Arak werd door een paar meiden bij de arm genomen en een stuk verderop begonnen ze wellustig rondjes te draaien.

Een moment vroeg Ileas zich af waarom ze niet ook hem bij de

arm namen. Blijkbaar straalde hij een ontzettende desinteresse uit. Deze houding ging hij dan eens goed onthouden voor een volgende keer. Hij ontwarde met één hand wat knopen van zijn wambuis, want hij zweette als een otter. Er werd een volle bierpijp in zijn handen gedrukt, de mensen mochten hem werkelijk of ze vonden dat hij zijn zorgen maar eens goed moest wegdrinken. Meteen nam hij een flinke teug.

Al die ogen. Teveel mensen keken hem zo aan, ze loerden zoals mensen dat konden doen. Zouden ze zijn geheim doorhebben? Vlug nam hij nog een teug.

De siermechaniekjes van sommige mensen klikten en klakten zodra ze naar hem keken. De een was nog griezeliger en opzichtiger dan de ander. De M-klik, zoals het mechanische sieraad in de volksmond werd genoemd, was een eigenaardige trend. Het was belachelijk om te zien hoe deze mensen hun uiterlijk hadden durven aantasten. Hoewel het een hoop mensen niet leek te deren dat hun mondhoek in een onhandige greep gehouden werd door een mechanisch gouden armpje, dat glanzende tandwielen langs hun oren draaiden of dat hun ooglid voor altijd open bleef staan door een springveer.

Toen Ielas nog een paar stappen achterwaarts zette, liep hij tegen een koude marmeren zuil aan. Links lag een stapel wijnvaten en rechts de kleverige toog. Voorlopig werd dit zijn plekje van waaraf hij alles prima kon overzien. De pilaar bood hem daarbij de koelte en de steun die hij zocht, want hij voelde zijn benen al flink zwabberen. Hoe lang ging dit feest nog door?

Het waren uiteindelijk niet de handen die hem wilde aanraken, de mensen die met hem wilde proosten, M-klik, noch de blikken die zijn kant uit priemden die hem dwars zaten. Juist met zoveel mensen om hem heen voelde hij een ongekende leegte in zijn lijf. Er was hier niemand die hij kende, behalve

Arak, niemand die hij vertrouwde, niemand die hij spontaan in de armen kon vliegen, geen vrienden, geen vriendin en zijn ouders waren dood. Voor hem was er alleen de wold waar hij constant hard doorheen fietste.

Zelfs in zijn dromen zocht hij naar nieuw avontuur om de leegte te verjagen. Maar dit avontuur werd hem met de minuut steeds erger.

“Teveel indrukken,” zei Arak, uit het niets opdoemend.

Ileas liet wat bier uit zijn bierpijp hupsen. “Rund, je liet me schrikken. Dit feest doet mijn hoofd tollen. Nou goed. En je stinkt.”

Een beetje tegen elkaar mopperen hadden ze soms nodig, bij wie anders konden ze hun woede botvieren? Bij wildvreemden op straat hadden ze dat al lang geleden afgeleerd, want dat resulteerde vaak in rake klappen.

Ook de laatste knoop van zijn hemd ontwarde Ileas en hij schudde het zachte linnen een paar keer op en neer. Het was ongekend heet in de tempel of lag het aan hem?

Arak legde zijn hand op zijn schouder en schudde even, waarna Ileas met moeite een glimlach tevoorschijn toverde.

Mij zal niets overkomen met jou in de buurt, herhaalde hij in zijn hoofd. Ze waren sinds hun jonge jaren op elkaar aangewezen en als broers voor elkaar.

De muziek stopte abrupt, alsof iemand een dik kleed over de muzikanten had geworpen. De dansende menigte hield halt. Sommigen keken verbaasd rond, totdat er in het midden van de tempel net onder het open dak een paars gewaad neerdaalde. Iedereen barstte in juichen uit en de mensen werden nog meer uitgelaten dan ze al waren.

Terwijl in de tempel het licht dimde, verstijfde Ileas volledig, zodat hij alleen zijn ogen nog kon verdraaien. Zijn vriend stond

er net zo verstijf bij.

We hadden verdomme al weg moeten zijn, dacht Ileas.

In het paarse gewaad bleek een man te zitten, een heilige. Zijn ogen waren griezelig naar boven gedraaid en de spieren in zijn nek stonden zo krachtig aangespannen als touwen.

De heilige brulde wat, het klonk als totale onzin, maar dat maakte niets uit, want er was toch geen hond nuchter genoeg om te begrijpen wat hij zei.

Nu kwam de menigte definitief tot stilstand en keek zwijgend toe. Op een balustrade stapten een aantal gestalten in puntige paarse gewaden tevoorschijn, terwijl ze allemaal tegelijk hard op hun trommels sloegen.

De heilige hief zijn armen: het was blijkbaar tijd.

Ileas kreeg opeens een duw in zijn rug. De menigte, die er opeens uitzag als één donkere massa, opende zich voor zijn voeten en hij werd naar voren geduwd. Totaal onthutst keek hij over zijn schouder naar zijn plekje, waar hij zich nog geen minuut geleden zo veilig had gevoeld. Arak volgde hem.

Door een haag van onpeilbare gezichten en klakkende mechanische sierraden werden ze in de richting van het marmeren blok gewerkt. Voor zijn gemoedsrust staarde Ileas naar de vloer en hij was even geneigd Arak een hand te geven nu het nog kon. Ze kregen applaus en hij kreeg het koud en warm tegelijk.

Eenmaal bij het blok werden ze omgeven door een ruime kring van mensen. Dit vond hij niet zo'n goed idee en in onderdrukte paniek zocht hij al naar een uitweg.

Hij zag zichzelf dwars door de rij mensen heen rennen die links het dunst was. Verderop zou hij op het podium kunnen springen, de deur erachter opentrekken en ervandoor gaan. Maar dat waren alleen zijn gedachten, zijn lijf bleef hier verdomme gewoon staan.

Zo waren ze ineens weer het middelpunt van de aandacht, terwijl de heilige een paar woorden zei. Op de achtergrond dreunden de trommels in een hypnotiserend ritme.

Ileas richtte zich op de dief Fromus Klymstreat, die zo griezelig ontspannen op het marmer lag. Hij vroeg zich koortsachtig af wat hij hier samen met Arak zou moeten doen.

Zo dichtbij. Zijn geur, die trofee. Heel even zette hij zijn neus aan het werk, snoof en aarzelde. *Toch moet ik hier weg zien te komen. Ik wil hier niet zijn.* Langzaam schuifelde hij een paar passen voorwaarts, terwijl de rituele dans weer losbarstte op het ritme van de trommels.

“Ik heb gefaald,” sprak Fromus Klymstreat ineens.

Ileas schrok zich wild, alsof de dief hem met die woorden in zijn nek had geslagen.

Nog steeds keek de dief naar de sterren, zonder met zijn ogen te knippen. Hij zei: “Het kwaad zit zo diep in mijn bloed, ik deed zelfs mensen kwaad na mijn beschuldiging. Daarom mag het levende systeem mij hebben voor de eeuwigheid.” Daarna sloot hij zijn ogen en liet zijn armen langs zij bungelen.

“Dank u,” klonk er uit het publiek. “Dank dat u uzelf schenkt voor het goede van deze wold. Dank dat u het levende systeem wilt voeden met uw lichaam.”

“Goed dat dit mogelijk is, anders verpaupert deze wijk zo snel,” zei iemand anders moeizaam, omdat zijn kaak door een mechaniekje in tegengestelde richting op en neer bewoog.

Fromus Klymstreat kreeg bloemen toegeworpen.

Oké, dacht Ileas, hij is onder invloed en niet zo 'n beetje ook. Dit was voor hem het moment om de cirkel te verlaten. Hij maakte rechtsomkeert, maar het publiek hield hem tegen. Een held bleef uiteraard op het hoogtepunt van de avond, maar wat mocht het hoogtepunt dan wel zijn?

Fromus Klymstreat draaide langzaam zijn hoofd wat opzij. Hij keek eerst Ileas strak aan en vervolgens Arak, die naast hem stond. “Wie zijn jullie eigenlijk?” vroeg hij.

De muziek zweeg abrupt, na nog een paar knullige halen over een viool.

“Wie wij zijn?” vroeg Arak, terwijl hij een ongemakkelijke lach produceerde. “Dat ben je vast vergeten nu je zo onder invloed bent. Wij zijn de vredebewaarders die jou hebben ingerekend.”

Te verzwakt om helemaal overeind te komen, hief de dief alleen zijn hoofd op en zei: “Nee, dat zijn jullie niet.”

Er ontstond gemompel en onrust onder het publiek.

“Het is duidelijk dat deze man behoorlijk de weg kwijt is,” zei Arak luid om de gemoederen te sussen en tot de heilige zei hij: “Laten we doorgaan met deze plechtigheid... wat jullie er ook mee van plan zijn.”

De heilige was het daar helemaal mee eens en knikte vluchtig. Hij besepte blijkbaar ook dat er snel iets moest gebeuren voordat de stemming omsloeg. Alcohol bracht weliswaar gezelligheid, maar maakte mensen ook onvoorspelbaar. Hij deed gehaast wat passen naar voren en pakte het hoofd van de dief met beide handen beet.

De blik van de dief ging voor een laatste maal naar opzij en hij sprak: “Ik ben een dief die verdient te sterven, maar jullie zijn net zulke oplichters als ik. Jullie zijn geen vredebewaarders. Ik herken een oplichter meteen, daarvoor ben ik er lang genoeg een geweest. Ik hoef alleen maar in jullie ogen te kijken.”

Snel ontweek Ileas zijn blik. Vooral ook omdat hij zichzelf in een fractie van een seconde op zijn plek zag liggen.

Nu werd het publiek om hem heen werkelijk onrustig. Meerdere mensen stapten naar voren, zodat de cirkel waarin hij en

Arak stonden benauwend klein werd. Boze woorden weerklonken steeds luider.

Arak draaide zich om en deed een poging zich door de menigte te wringen. “Wij moeten gaan, onze plicht roept.”

“Je hebt geen plicht, want je bent een oplichter,” zei Fromus en hij lachte als een kraai. “Je hebt nergens om heen te gaan.”

Beide jongens werden ruw vastgegrepen.

Op de achtergrond klonk een luide bel - het alarm.

De heilige had zijn ogen weer naar dat griezelige wit gedraaid en de spieren in zijn nek weer aangespannen, terwijl hij het hoofd van de dief vasthield.

Ileas begon te vermoeden dat deze plechtigheid meer was dan alleen het vreedzaam heengaan van de dief.

Fromus Klymstreat sloot uiteindelijk zijn ogen en de heilige sprak nog een paar woorden. Meteen daarna kwam het marmeren blok tot leven en schoten er donkere tentakels naar boven die over de dief heen begonnen te kronkelen.

De adem van Ileas stokte en hij verstijfde. Waar waren hij en Arak in beland?

Het leek wel alsof de duisternis van Nedorium vlak voor zijn ogen naar boven gekropen was om de dief op te halen. Dit had niets meer te maken met een schenking, dit was een offer. Delen van de dief begonnen te veranderen in een vormloze donkere substantie.

In zijn ooghoek zag Ileas het gebeuren en bij het geluid van krakende botten draaide zijn maag om. Het enige wat hij wilde was hier vandaan komen, maar vele handen hielden hem stevig vast.

Met gekraak, horten en stoten trokken de tentakels Fromus mee het marmer in. Daarna werd het marmer weer glanzend en glad alsof er niets gebeurd was. Het publiek was tevreden met het

offer en juichte.

Helaas vormde het ritueel geen reden om de jongens te vergeten.

“Arak,” schreeuwde Ileas boven het publiek uit. Hij keek opzij.

Daar was zijn vriend bedolven geraakt onder de mensen die hem in bedwang hielden. Zijn rood aangelopen hoofd glom van het zweet en verraadde hoe hij zich inspande om te ontkomen.

Hij brulde iets, maar door de spanning, de drukte en de alcohol was het brein van Ileas dikke soep geworden.

Echte vredebewaarders waren al snel ter plekke en zonder mededogen sleurden ze hen mee.

Lees vlug verder in het echte boek!

CHECK SITE